

[Nina Andersen.]

mellem 15 og 18 år indtil 6 slag på sædet med tyndt spanskør.“

Altså, spanskørstraffen er her understreget og opretholdt. Det er min opfattelse, at man ikke burde have gjort det. Det virker pinligt, og jeg synes derfor, der er al anledning til at spørge ministeren, hvad hans motivering er for, at han ikke har fulgt det store flertal på 13, men mindretallet på 1.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg har med interesse hørt på det ærede medlem fru Nina Andersens spørgsmål til mig og det interessante foredrag om disse problemer, og jeg vil gerne besvare spørgsmålet om, hvorledes jeg motiverer min stilling.

Jeg vil indledningsvis gøre opmærksom på, at hustugtudvalget i sin betænkning har givet sig af med andre opgaver end forslaget om afskaffelsen af legemlig revselse, hvilket har givet sig udtryk i den meget værdifulde vejledning om de opdragelsesmæssige metoder overfor børn i opdrageshjemmene, hvoraf afsnittet om adgang til legemlig revselse jo kun er en lille del. Disse vejledende retningslinier har jeg ganske kunnet tiltræde.

Når jeg derimod ikke har kunnet gå med til at begrænse adgangen til legemlig revselse i det omfang, som udvalgets flertal har foreslået, har det for mig været afgørende, at folkeskolen endnu ikke har kæmpet sig igennem til sit endelige standpunkt i denne sag, og jeg finder det rimeligt, at vi ikke ved opdrageshjemmene foretager noget skridt, hvorved der gribes ind i denne udvikling.

Såfremt folkeskolen skulle ende med at tage det standpunkt, at adgangen til legemlig revselse afskaffes, er jeg selvfølgelig rede til at overveje sagen påny, men jeg vil ikke lægge skjul på, at efter min personlige opfattelse er der ikke slået noget i stykker ved at bevare de hidtidige retningslinier for adgang til legemlig revselse, selvom jeg selvfølgelig er enig i det af det samlede hustugtvalg og ikke blot dets flertal indtagne standpunkt: at legemlig afstraffelse i videst muligt omfang bør undgås. Jeg har da også i vejledningen fastslået, at hjemmene bør stræbe henimod, at legemlig revselse og navnlig revselse med spanskør undgås.

Jeg tror, at vi ad denne vej kommer

videre end ved et egentligt forbud, og det er min overbevisning, at netop de nævnte meget værdifulde vejledende retningslinier, som hustugtudvalget har udarbejdet og jeg har tiltrådt, vil være af så stor betydning i arbejdet med børnene, at hele spørgsmålet om legemlig revselse løser sig selv.

Jeg vil gerne til slut understrege, at det for mig egentlig afgørende har været, at jeg ikke har villet foregribe folkeskolens stilling til spørgsmålet.

Nina Andersen: Jeg takker den ærede minister for svaret, som jeg ikke var glad for. Jeg synes, det er forkert at blande to forskellige opdragelsesinstitutioners arbejde sammen på den måde. Det er forskellige børn, som går i folkeskolen, og som kommer på opdrageshjem. Dette betyder ikke, at jeg finder, at den legemlige afstraffelse i folkeskolen er rigtig, men jeg vil dog understrege, at netop de milieuskadede børn efter psykologernes udtalelse tager langt større skade af legemlig revselse end de børn, der kommer fra et normalt miljø. Det er min opfattelse, at ministeren har ladet en god anledning gå fra sig til at vise vejen til gode opdragelsesmetoder overfor de børn, som trænger mest til det, de børn, som man skulle vise den største omhu og den største omsorg, og jeg beklager, at ministeren vil lade opdrageshjemmenes metoder være afhængige af de metoder, som nu anvendes i folkeskolen. Efter min opfattelse løser intet spørgsmål sig selv, der skal altid hjælp til. Denne hjælp er i dette tilfælde ikke tilbudt udefra, men indefra, fra hjemmenes egne medarbejdere, og det er efter min opfattelse forkert, at man ikke har taget imod denne håndsækning.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Jeg har ikke mange ord at knytte til det, jeg allerede har fremført. Jeg kan sige til den ærede spørger, at jeg har følt mig såre veltilpas i det selskab, jeg har været i, og hvis det ærede medlem vil læse videre efter de citater, hun bragte her, og se hele mindretallets argumentation, så tror jeg, det ærede medlem vil indrømme, at langt den væsentligste del af den danske befolkning vil være ganske enig i de fornuftige og rimelige synspunkter, her er fremført. Jeg forstår, at det ærede medlem ikke er tilfreds med min stilling til sagen, og det må jeg tage til efterretning; men jeg